

Resumerend kunnen wij zeggen, dat de vraag „Engels of Nederlands?” principieel neerkomt op: „Science, or no science, that's the question” In de praktijk zal deze keuze echter vaak bepaald worden door de dóór en dóór „Nederlandse” uitdrukking: „Poen, of geen poen, dat is de vraag”.

Leiden, 6 juni 1959

J. G. DEFARES

Collega DEFARES beklagt zich, dat ik voor mijn principe geen argumenten heb aangevoerd. Dit kan en behoeft ook niet te worden bewezen, het is een gevoelskwestie.

Dat wetenschap een internationale aangelegenheid is en dat er belangrijke en onbelangrijke dissertaties zijn, is bekend, doch dit alles heeft niets te maken met het in mijn ingezonden stuk voorgestane beginsel.

En dan de steen des aanstoots: „Caveant promovendi, caevant promotores” (naar analogie van „caveant consules” enz.). Wanneer ik ijver voor proefschriften in het Nederlands, wil dit geenszins zeggen, dat men geen vreemde woorden, uitdrukkingen en citaten zou mogen toepassen.

Ook de „poen” vormt geen kwestie. Een uittreksel van het proefschrift met de kern waarom het gaat, als artikel in een buitenlands tijdschrift geplaatst, krijgt men nog betaald ook.

Amsterdam, 15 juni 1959

J. A. VAN DONGEN

HET SYNDROOM VAN WAARDENBURG IN HET BUITENLAND

Naar aanleiding van de mededeling van Prof. VAN LOGHEM (1959) onder Buitenland, dat dit syndroom nu ook in Engeland is beschreven, is het wellicht van belang te vermelden, dat onlangs vier gevallen uit Denemarken werden gepubliceerd (ARNVIG 1959). In drie gevallen was het erfelijk, met verschillende expressiviteit bij de familieleden, één geval was solitair. Voor mij was het opmerkelijk, dat bij de beschreven patiënten zich ook een man bevond die de witte haar-„lok” op de kruin van zijn hoofd had, in plaats van op zijn voorhoofd, zoals ik zelf ook vond bij de goed horende vader van een typisch doof „waardenburg-kind”, in 1957 in dit *Tijdschrift* beschreven. In Zwitserland zijn reeds eerder enkele gevallen gepubliceerd (BISCHLER 1955; KLEIN 1950).

Literatuur: ARNVIG, J. (1959) *Acta genet.* **9**, 41. — BISCHLER, V. (1955) *Rev. suisse Zoologie* **62**, 83. — KLEIN D. (1950) Albinisme partiel (leucisme) avec surdi-mutité, blépharophimosis et dysplasie myo-ostéo-articulaire. *Helv. paediat. Acta* **5**, 38. — LOGHEM, J. J. VAN (1959) Een familie met Waardenburgs syndroom. *Ned. T. Geneesk.* **103**, 1232. — WILDERVANCK, L. S. (1957) Doofstomme kinderen met het syndroom van Waardenburg-Klein. *Ned. T. Geneesk.* **101**, 1120 en 1367.

Groningen, 6 juni 1959

L. S. WILDERVANCK

VACCINIA VAN DE OGEN

De aanvullende ingezonden mededeling van collega VAN HERWAARDEN dwingt mij, enkele opmerkingen te maken en een vraag te stellen.

Indien men een primo-vaccinatie tegelijkertijd combineert, afhankelijk van de leeftijd, met de inspuiting van 2 tot 6 ml 16 pct hyperimmuun vaccinia-gammaglobuline (in de hoop een postvaccinale encephalitis te voorkómen), ontwikkelt zich merkwaardigerwijze na 8-10 dagen toch een koepokziekte, waarbij de duur van de koorts en de ernst van de huidafwijking geheel gelijk is aan die van personen, die een primo-vaccinatie hebben ondergaan en niet aan deze eventueel profylactische ingreep werden onderworpen.

Wij konden deze ervaring bevestigen bij tientallen primo-vaccinaties, waarbij de toediening van vaccinia-gammaglobuline noodzakelijk werd geacht.

Vaccinia van de ogen bij nimmer geënte contactpersonen van koepoklijders is geheel gelijk te stellen aan de reactie, die volgt op een opzettelijke primo-vaccinatie. Indien de cornea niet is aangetast, duren de koorts en de afwijking in oog en oogleden niet langer dan bij een patiënt na een kunstmatige primo-vaccinatie.

Hoe is het te verklaren, dat de toediening van vaccinia-gammaglobuline op een, door collega VAN HERWAARDEN niet nader aangeduide ziektedag, toch nog een gunstige invloed zou kunnen hebben gehad op het beloop van de reeds uitgebroken vaccinia van het oog van zijn patiënt?

Literatuur: VAN HERWAARDEN, A. (1959) Vaccinia van de ogen. *Ned. T. Geneesk.* **103**, 1027.

Amsterdam, 13 mei 1959

J. E. MINKENHOF

De door collega MINKENHOF genoemde ervaring ten aanzien van de ongestoorde ontwikkeling van de koepokpuist bij gelijktijdige toediening van vaccinia-gammaglobuline was ons bekend uit de bevindingen, in de laatste jaren opgedaan bij duizenden Nederlandse militairen. Het gaat echter in de door ons bedoelde gevallen niet om de voorkoming of genezing van vacciniapuisten op de oogleden, maar om de verhindering van verdere uitbreiding van de aandoening (membraneuze conjunctivitis, keratitis en intraoculaire ontsteking). Het is juist deze uitbreiding die zulke ernstige blijvende gevolgen voor het oog kan hebben (CRONE 1959).

De ervaring, elders opgedaan bij de behandeling van eczema vaccinatum en vaccinia progressiva (o.a. KEMPE 1956) waar ook het tegengaan van de uitbreiding door toediening van vaccinia-gammaglobuline het uitgangspunt was, bracht ons ertoe, in dit ernstige geval van vaccinia van de ogen gammaglobuline toe te dienen.

Ook zonder dat een bepaalde therapie theoretisch verklaarbaar of door proeven op dieren onomstotelijk is bewezen, is men in de kliniek bij ernstige aandoeningen gerechtigd, deze behandelingswijze toe te passen, indien daarmee in gelijksoortige omstandigheden succes is behaald.

Tenslotte vermelden wij, dat de toediening op de 8e ziektedag plaatsvond, hetgeen niet met zoveel woorden werd vermeld, maar uit de verstrekte gegevens wel kon worden afgeleid.

Literatuur: CRONE, R. A. (1959) Vaccinia van de ogen. *Ned. T. Geneesk.* **103**, 660. — KEMPE, (1956) *Pediatrics* **18**, 177.

Amsterdam, 11 juni 1959

A. VAN HERWAARDEN,
H. F. STALLMAN

VULVA-ECZEEM DOOR WASMIDDELEN?

MEV. DE LEVIE-FRANKENHUIS meent een aantal gevallen van vulva-eczeem te moeten toeschrijven aan het gebruik van Sunil als wasmiddel voor ondergoed, waarbij de parfumcomponent de schuldige zou zijn. Wanneer de patiënten op een vetzure zeep als wasmiddel overschakelden, zouden deze verschijnselen verdwijnen. De producent van Sunil heeft mij verzocht te onderzoeken, of deze ervaring incidenteel is, dan wel door meer artsen en huidartsen kan worden bevestigd.

De aangewezen methode om dit na te gaan leek mij een enquête-onderzoek onder de huidartsen, die dergelijke patiënten voor een deel onder behandeling krijgen en het best in staat zijn, zich in een gegeven geval een juist oordeel over deze afwijking te vormen. De vragen van de enquête luiden als volgt:

1. Is het uw indruk, dat deze afwijking het laatste jaar meer wordt waargenomen dan vroeger?